

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 231222291
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:231222291.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Peter Duman v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom Bajkalská 19B, Bratislava, zastúpená advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: 1. R. L., nar. XX.XX.XXXX, adresa U. E. XX/X, E., korešpondenčná adresa E. E. XX, XXXX O. SG, H., zastúpenému advokátom: JUDr. Martin Hudák, IČO: 42 267 552, so sídlom Hálkova 32, Bratislava, a 2. A. A., nar. XX.XX.XXXX, adresa M. M. T. XXXX/XX, U. Q., zastúpenému advokátom: JUDr. Martin Ganczner, IČO: 42 117 097, so sídlom Forgáčova bašta 7, Nové Zámky, o zaplatenie 20.130,74 Eur s prísl., na odvolanie žalobcu a žalovaného 2 proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 07.10.2019, č. k. 5C/13/2013-719 v znení opravného uznesenia zo 07.11.2019, č. k. 5C/13/2013-758, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v znení opravného uznesenia návrh žalovaného 2 na prerušenie konania do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015, zamietol (výrok I), žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 10.065,37 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.409 Eur od 26.06.2012 do zaplatenia a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.656,37 Eur od 08.10.2013 do zaplatenia, to všetko do 90 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II), žalobu v časti istiny 10.065,37 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.409 Eur od 26.06.2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.656,37 Eur 22.01.2013 do zaplatenia a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.656,37 Eur od 22.01.2013 do 07.10.2013 zamietol (výrok III) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok IV).

2. Vykonaným dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že žalobca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoPZP“) tým, že uhradil poškodenému škodu, keďže z poisťného garančného fondu poskytol poškodenému G. D. poisťné plnenie celkovo vo výške 20.130,74 Eur, z čoho 2.383 Eur predstavuje náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, 6.435 Eur náhradu za bolestné, 7.125,53 Eur náhradu nákladov vynaloženú na zdravotnú starostlivosť a suma 4.160,21 Eur predstavuje náhradu nákladov v súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodeného, všetko v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou dňa 12.09.2009 v čase, keď podľa skutkových zistení poistenie zodpovednosti predmetného motorového vozidla v zmysle ustanovenia § 9 ods. 4 ZoPZP zaniklo, pretože žalovaný 2 neuhradil včas poisťné. Z poisťnej

zmluvy zo dňa 12.12.2007 (č. návrhu 1330050318) medzi spoločnosťou KOOOPERATIVA poisťovňa a.s. a žalovaným 2 vyplýva, že poistné obdobie je jeden kalendárny rok. Bežné poistné je splatné prvý deň príslušného poistného obdobia, teda za rok 2009 bolo poistné splatné dňa 01.01.2009. Poistné žalovaný 2 uhradil až dňa 11.02.2009, čo nebolo v konaní sporné. Znalec konštatoval, že vodič vozidla zn. Peugeot EVČ PD524BM (žalovaný 1) nehode nemohol zabrániť a vodič vozidla zn. Opel Omega EVČ NZ088DH nemal meniť smer jazdy doľava a teda nemal prechádzať do protismerného jazdného pruhu. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015 zo dňa 09.01.2019 vyplýva, že žalovaný 2 uviedol, že v čase keď prevádzkoval reštauráciu a bar, tak poskytol žalovanému 1 vozidlo. V čase dopravnej nehody už reštauráciu neprevádzkoval. Vozidlo poskytol žalovanému 1 tak desaťkrát. Žalovaný si pýtal súhlas na poskytnutie vozidla a v deň dopravnej nehody mu vyslovene nedal súhlas, čoho svedkom bola aj jeho vtedy priateľka, Mgr. E. A.. Kľúče od vozidla boli buď na recepcii alebo u neho. Žalovaný 1 naopak tvrdí, že vozidlo používal neobmedzene na pracovné účely, keďže podľa jeho tvrdenia vykonával v hoteli Stardust prevádzkara na základe ústne uzatvorenej dohody a vozidlo používal aj na súkromné účely. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015 zo dňa 09.01.2019 vyplýva, že žalovaný 2 uviedol, že vozidlo bolo odparkované za hotelom. Ostatní svedkovia vypočutí v tomto konaní nevylúčili, ani nepotvrdili, že by žalovaný 1 mal k dispozícii vozidlo. Svedkyne, recepčné hotela, B. E. a K. V. potvrdili, že žalovaný 2 nechával nejaké kľúče od nejakého vozidla na recepcii. Svedkyňa B. E. uviedla, že nevie o tom, že by mal žalovaný 1 zverené nejaké vozidlo. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015 zo dňa 09.01.2019 vyplýva, že svedkyňa K. V. uviedla, že žalovaný 1 mal nejaké vozidlo, ktoré patrilo žalovanému 2, pričom v dňoch kedy pracovala, videla, že žalovaný 1 vozidlo využíval. Kľúče od vozidla videla aj na recepcii. Nebola svedkom toho, že by žalovaný 2 zakazoval žalovanému 1 používanie vozidla. Svedkyňa B. E. v prípravnom konaní uviedla, že podľa jej názoru žalovaný 1 vozidlo neukradol, ale mal ho k dispozícii. Predmetom dokazovania bolo aj to, do akého času žalovaný 2 prevádzkoval reštauráciu v hoteli Stardust, pretože podľa tvrdenia žalovaného 1, tento mal zásobovať reštauráciu a žalovaný 2 v trestnom konaní uviedol (ako je uvedené vyššie), že poskytol žalovanému 1 vozidlo, keď prevádzkoval reštauráciu a bar. Žalovaný 2 tvrdí, že v čase dopravnej nehody už reštauráciu neprevádzkoval. To, či došlo zo strany žalovaného 1 k prečinu neoprávneného použitia vozidla je predmetom trestného konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015, ktoré nie je t. č. právoplatne skončené. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný 2 svojou nedbanlivosťou umožnil použitie vozidla žalovaným 1, resp. inou osobou, keďže v konaní mal za preukázané, že vozidlo aj nechával odparkované za hotelom a kľúče od vozidla na recepcii v nezamknutej zásuvke. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný 1 používal, najmenej desaťkrát vozidlo s vedomím žalovaného 2, pričom nikto nebol svedkom toho, že by si niekedy vozidlo pýtal, okrem svedkyne Mgr. E. A. v deň dopravnej nehody dňa 12.09.2009.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil na základe § 2 písm. f) a j), § 3, § 4 ods. 1 až 3, § 9 ods. 4, § 15 ods. 1, § 24 ods. 2 písm. b), § 24 ods. 3, 7 a 9 ZoPZP, § 420 ods. 1 až 3, § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 429, § 430 ods. 1, § 438 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 164, § 162 ods. 3, § 232 ods. 2, 3, 4 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že žalobe možno vyhovieť len sčasti.

4. V prvom rade návrh žalovaného 2 na prerušenie konania do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015 zamietol z dôvodu uvádzaného už v uznesení odvolacieho súdu zo dňa 06.10.2015, od ktorého názoru sa prvoinštančný súd neodklonil ani v tomto štádiu konania a vychádzal z prezumpcie neviny žalovaného 1 v súvislosti s neoprávneným použitím vozidla žalovaného 2 a dôkazy hodnotil vo vzťahu k zodpovednosti žalovaných za škodu v zmysle vyššie citovaných ustanovení výlučne na základe dokazovania vykonaného v tomto konaní. Ani v prípade odsudzujúceho trestného rozsudku v danej veci nie je ale vylúčená spoločná zodpovednosť žalovaných v prípade, že žalovaný 2 použitie dopravného prostriedku svojou nedbalosťou umožnil.

5. Prvoinštančný súd v merite veci dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu je dôvodný v časti. Žalobca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo ZoPZP tým, že uhradil poškodenému škodu. Pretože žalovaný 2 nesplnil svoju zákonom stanovenú povinnosť v súlade s § 3 ods. 1 ZoPZP, vznikol žalobcovi voči žalovaným oprávnený nárok na základe ustanovenia § 24 ods. 7 zákona o PZP, a to právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 odseku 2 ZoPZP, na náhradu toho, čo za neho plnil. V danom prípade si žalobca žalobou, ktorú súd posúdil ako v časti dôvodnú, uplatnil voči žalovanému regresný nárok na plnenie podľa ustanovenia § 24 ods. 7 ZoPZP, nakoľko z poistného garančného fondu poskytol poškodenému G. D. poistné plnenie celkovo vo výške 20.130,74 Eur z čoho 2.383 Eur predstavuje

náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, 6.435 Eur náhradu za bolestné, 7.125,53 Eur náhradu nákladov vynaloženú na zdravotnú starostlivosť a suma 4.160,21 Eur predstavuje náhradu nákladov v súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodeného, všetko v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou dňa 12.09.2009 v čase, keď podľa skutkových zistení poistenie zodpovednosti predmetného motorového vozidla v zmysle ustanovenia § 9 ods. 4 ZoPZP zaniklo, pretože žalovaný 2 neuhradil včas poistné. Nezaplatením poistného, splatného 01.01.2009 v dohodnutej lehote splatnosti, zaniklo v zmysle ustanovenia § 9 ods. 4 ZoPZP poistenie zodpovednosti motorového vozidla žalovaného 2 dňa 01.02.2009 o 24:00 hod., to znamená, že v čase vzniku škody nebolo motorové vozidlo žalovaného 2 povinne zmluvne poistené. To, že poisťovňa neoznámila žalovanému 2 zánik poistenia, pričom naďalej konala tak, ako keby poistenie zodpovednosti trvalo je irelevantné, pretože zánik poistenia nezaplatením poistného do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti nastáva priamo zo zákona a poisťovateľ nie je povinný tento zánik poistenia poisťovníkom oznamovať, tak ako je to v prípade všeobecných druhov poistenia, na ktoré sa vzťahuje všeobecná úprava poistenia podľa OZ (podobne aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13Co/129/2017 zo dňa 07.06.2019). K zodpovednosti žalovaného 1 súd prvej inštancie uviedol, že poisťovňa má právo postihu aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t. j. aj proti vodičovi motorového vozidla. Podľa dovolacieho súdu opačný výklad citovaného ustanovenia nemá oporu v zákone. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 24.06.2015 sp. zn. 4 Cdo/190/2014 treba ustanovenie ods. 7 vety prvej v spojení s § 24 ods. 2 písm. b) ZoPZO vykladať tak, že kancelária má právo postihu proti každému, kto za škodu zodpovedá a za koho plnila. Kancelária má teda právo postihu aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t. j. aj proti vodičovi (pri prevádzke tuzemského motorového vozidla je vodič povinný mať pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti a teda presvedčiť sa, či je vozidlo poistené). Žalovaný 1 teda za uvedenú škodu zodpovedá a je voči nemu daný postihový nárok žalobcu, ktorý súvisí s nesplnením povinnosti presvedčiť sa, či je vozidlo poistené. Vodič pri jazde motorovým vozidlo je vždy povinný mať pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti. Z hľadiska postihového nároku je podstatná povinnosť vodiča presvedčiť sa, či je vozidlo poistené. V prejednávanej veci nie je možná aplikácia § 420 ods. 2 OZ. Žalovaný 1 síce tvrdil, že vozidlo používal aj na pracovné účely pre žalovaného 2, ale v čase dopravnej nehody riešil súkromné záležitosti. Na základe uvedeného má súd za to, že nie sú dané dôvody na exkulpáciu. Preto ak žalobca spôsobenú škodu poškodenému z titulu dopravnej nehody zaplatil, čo v konaní sporné nebolo, má aj voči žalovanému 1 postihové právo. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný 2 svojou nedbanlivosťou umožnil použitie vozidla žalovaným 1. Na základe uvedeného nesie žalovaný 2 zodpovedá za škodu spoločne a nerozdielne s vodičom vozidla. V konaní nebolo namietané, že moderačné právo podľa § 450 OZ nemožno v tomto prípade aplikovať, lebo predmetom konania nie je náhrada škody, hoci účelom poistného plnenia je škodu nahradiť. V predmetnej veci je podľa názoru súdu potrebné aplikovať výlučne ZoPZP, teda v prípade poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nie je možné aplikácia § 826 OZ. ZoPZP neupravuje či aj náhrada, ktorú uplatňuje kancelária voči zodpovednej osobe musí zodpovedať zásade primeranosti. Súd prvej inštancie poukázal na § 11 ods. 4 vyhlášky, v zmysle ktorého proti poistenému, ktorý v čase, kedy nastala skutočnosť, ktorá bola dôvodom vzniku poistnej udalosti, bol v omeškaní s platením poistného, má poisťovňa právo na náhradu až do 50 % vyplatených súm. Vzhľadom na nepriaznivý škodový priebeh tohto poistenia nemožno totiž od poisťiteľov žiadať, aby garantovali poistnú ochranu v takom rozsahu, ako sa to predpokladá v § 801 OZ. Súdu prvej inštancie sa javí s použitím historického výkladu ako nespravodlivé, aby kancelária v prípade podľa § 24 ods. 2 písm. b) ZoPZP mohla právo uplatňovať bez akéhokoľvek zohľadnenia okolností daného prípadu. Súd dospel k záveru, že primeraná náhrada je s ohľadom na všetky okolnosti, solidaritu žalovaných a celkovú sumu uplatňovaného nároku vo výške 50%, čo zodpovedá aj právnej úprave pred účinnosťou ZoPZP. Súd prvej inštancie vzhľadom na výchovný účel regresu zohľadnil skutočnosť, že v čase dopravnej nehody nebolo vozidlo poistené. Teda súd prvej inštancie priznal celkovo sumu 10.065,37 Eur, ktorá predstavuje 50 % z celkovo žalovanej sumy 20.130,74 Eur. V danom prípade s poukazom na čl. 6 ods. 2 základných princípov CSP súd prvej inštancie zohľadnil špecifickú potrebu na strane žalovaných vyplývajúcu z ich sociálneho postavenia, vyživovacej povinnosti k maloletým deťom a ich príjmu.

6. Keďže žalovaní sa dostali do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku, priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj úroky z omeškania v zákonnej výške v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., resp. v ním uplatnenej výške, ktoré neprevyšuje zákonný nárok, odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty plnenie (č. l. 15, 120), t. j. vo vzťahu k istine 4.409 Eur (50 % z 8.818 Eur) od 26.06.2012 do zaplatenia vo výške 9 % ročne. Vo vzťahu k istine 11.312,74 Eur si žalobca uplatnil

úroky z omeškania od 22.01.2013 do zaplattenia. Avšak uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby o istinu 11.312,74 Eur bolo doručené žalovanému 1, ktorý je zodpovedný spolu so žalovaným 2 spoločne a nerozdielne až 08.10.2013, preto súd priznal úroky z omeškania z 50 % uvedenej sumy 5.656,37 Eur od 08.10.2013 do zaplattenia. Vo zvyšnej časti uplatňovaného nároku, súd prvej inštancie nárok ohľadne úrokov z omeškania zamietol (výrok III).

7. Vzhľadom na 50 % úspech žalobcu i žalovaných, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8. Včasným odvolaním žalobca rozsudku súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne Oprávne posúdenie veci a žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a žalobe vyhovel. Žalobca sa so závermi súdu prvej inštancie nestotožňuje a považuje ich za svojvoľné a v rozpore so zákonom. Pokiaľ ide o rozhodnutie Ústavného súdu SR z 31.01.2019, sp. zn. ÚS 377/2018 uviedol, že uvedené rozhodnutie sa týkalo regresu poistného plnenia, na ktoré mal nárok poisťovateľ voči poistenému z toho titulu, že došlo k naplneniu predpokladov podľa ust. § 12 PZP. Z dikcie uvedeného ustanovenia je zrejmé, že poisťovateľ má v takom prípade nárok na náhradu poistného plnenia, alebo jeho časti. Je preto logické, že Ústavný súd SR skúmal v danom prípade (s prihliadnutím k pomerom toho, kto škodu spôsobil a za akých okolností) výšku regresnej náhrady, t. j. či je s ohľadom na prejednávany prípad spravodlivé, aby mal poisťovateľ nárok na náhradu celého poistného plnenia, resp. len časti a ak časti, potom v akej výške. Uvedené rozhodnutie (a závery v ňom obsiahnuté) však v žiadnom prípade nemožno aplikovať na prejednávany prípad, nakoľko upravuje diametrálne odlišnú situáciu od prejednaného prípadu, ktorým je náhrada poistného plnenia, ktoré žalobca musel zo zákona plniť za osoby zodpovedné za škodu z dôvodu, že motorové vozidlo, ktorým bola táto škoda spôsobená nebolo povinne zmluvne poistené (a teda poškodený by sa so svojim nárokom na náhradu škody nemohol obrátiť na poisťovňu). V prípadoch podľa ust. § 12 ods. 1 zákona o PZP je už nárok poškodeného uspokojený v plnom rozsahu a spornou je iba otázka akou mierou sa má poistený podieľať poisťovateľovi na plnení, ktoré musel poisťovateľ zaplatiť poškodenému titulom poistenia zodpovednosti. Ďalej uviedol, že regres poistného plnenia podľa ust. § 24 ods. 7 ZoPZP je regresom, kedy je skúmanie osobných pomerov škodcu, resp. okolností spôsobenia škody a okolností (ne)platnosti povinného zmluvného poistenia právne irelevantné. Žalobca považuje v rozpore so zásadou spravodlivosti, aby súd znížil regres poistného plnenia, ktoré bol žalobca povinný zo zákona poskytnúť poškodenému z poistného garančného fondu a túto poníženú časť poistného plnenia, ponechal súd na ťarchu samotného žalobcu. Žalobca predsa ničím nezodpovedá za vzniknutú škodu a nemal so žalovanými ani uzavretý žiadny poistný vzťah - bol len zo zákona povinný uhradiť poškodenému škodu, nakoľko túto škodu mu spôsobila osoba bez poistenia zodpovednosti. Rovnako má preto žalobca zo zákona nárok na úplnú náhradu toho, čo bol povinný plniť takýmto titulom poškodenému - a to od osôb, ktoré v danom prípade zodpovedajú za škodu. Akceptovaním výkladu súdu prvej inštancie by bol žalobca povinný znášať náhradu poistného plnenia, ktoré bol povinný plniť za žalovaných zo zákona na vlastnú ťarchu, čo je podľa názoru žalobcu v rozpore s účelom a zmyslom zákonného ustanovenia § 24 ods. 7 ZoPZP. Súd uvedeným výkladom de facto novelizoval ust. § 24 ods. 7 ZoPZP, v ktorom zákonodarca nedal možnosť na „krátenie“ náhrady poistného plnenia, ako v prípadoch regresu podľa ust. § 12 ods. 1 ZoPZP. Inými slovami, výklad ust. § 24 ods. 7 ZoPZP súdom prvej inštancie je podľa názoru žalobcu výkladom contra legem, nakoľko súd uvedeným výkladom zmenil vôľu zákonodarcu, ktorú prejavil v ust. § 24 ods. 7 zákona o PZP, čím porušil ústavný princíp trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky, nie súdom. Podľa odvolateľa je súd povinný rozhodovať zákonne a na základe zákona, pričom pokiaľ súd odmieta aplikovať na prejednávany prípad platnú a účinnú právnu úpravu a odvoláva sa tzv. historickým výkladom na zrušené právne predpisy, potom je rozhodnutie súdu prekvapivé a najmä nemajúce oporu v zákone. Zhrnul, že zo žiadneho ustanovenia zákona o PZP nemožno dospieť k záveru, že náhradu poistného plnenia v prípade spôsobenia škody nepoisteným motorovým vozidlom možno s poukazom na okolnosti prejednaného prípadu znížiť. Žalobca toto poistné plnenie za žalovaných (ako osôb zodpovedných za škodu) poškodenému reálne vyplatil a preto by bolo podľa názoru žalobcu neprimerané práve to, pokiaľ by takto vyplatené poistné plnenie mal žalobca znášať sám. Z uvedených dôvodov nemožno súhlasiť s právnym názorom súdu a súdnym výkladom ust. § 24 ods. 7 zákona o PZP, v zmysle ktorého má žalobca nárok na náhradu poskytnutého poistného plnenia poškodenému vo výške, ktorú súd považuje za primeranú okolnostiam prípadu. Žalobca má v zmysle ust. § 24 ods. 7 ZoPZP nárok na náhradu všetkých plnení, ktoré plnil poškodeným titulom škody, ktorá im bola spôsobená nepoisteným motorovým vozidlom.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol rovnako včasným odvolaním aj žalovaný 2, ktorý namietal, že napadnuté rozhodnutie je nejasné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Žalovaný 2 mal v čase dopravnej nehody poistené vozidlo v spoločnosti KOOOPERATÍVA poisťovňa a.s. V danej veci je žalovaný 2 v pozícii spotrebiteľa. Súd nesprávne ustálil, že poistenie zaniklo a teda, že predmetné vozidlo OPEL nemalo PZP. Žalovaný 2 podľa § 430 ods. 1 prvá veta OZ nezodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, pretože za túto škodu zodpovedá žalovaný 1, ktorý použil dopravný prostriedok bez vedomia a proti vôli žalovaného 2 ako prevádzateľa. Žalovaný 2 nemohol ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno vyžadovať škodu zabrániť. Súd napadnutými výrokmi I. a II. nesprávne procesne postupoval a znemožnil žalovanému 2, aby mohol uskutočniť jeho procesné právo na riadne zistenie skutkového stavu, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Neprerušenie konania až do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn. 4T/129/2015 možno tiež považovať za vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, žalovaný 2 uvádza, že zmenami sudcov v danej veci došlo porušeniu práva na zákonného sudcu. Navrhol, aby bol rozsudok v napadnutom výroku I, výroku II v časti týkajúcej sa žalovaného 2 a výroku 3 zrušený, a aby bola vec v tomto rozsahu vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný 2 vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súhlasí s výrokom III napadnutého rozsudku. Žalovaný 1 sa dopustil konania, ktorým spôsobil škodu, ktorej regresný nárok je predmetom tohto sporu, pričom za toto konanie je trestnoprávne postihovaný a táto skutočnosť má podstatný význam pre rozhodnutie v danej veci. V ďalšom len opätovne uvádza alebo odkazuje na predchádzajúce písomné a ústne vyjadrenia, ako i podané odvolanie, ktorých sa pridrižiava.

11. Žalobca v odvolacej replike k vyjadreniu žalovaného 2 v podstate zhrnul svoje predchádzajúce vyjadrenia, ktorých sa naďalej pridrižiava.

12. Žalovaný 2 v odvolacej duplike k odvolacej replike žalobcu odkázal na predchádzajúce písomné a ústne vyjadrenia, ako i podané odvolanie, ktorých sa pridrižiava. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolania žalovaného 2 a aby odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2 uviedol, že súd prvej inštancie otázku zániku povinného zmluvného poistenia vozidla vyriešil správne, ak dospel k záveru, že uzavreté poistenie zaniklo ex lege v dôsledku neplatenia poistného. Ani samotný žalovaný 2 nepopiera, že poistné neuhradil ani do jedného mesiaca po jeho splatnosti (poistné bolo uhradené až následne, dňa 11.02.2009). Opakovane poukázal na ust. § 9 ods. 4 ZoPZP a rozhodnutie NS SR z 24.06.2015, sp. zn. 4 Cdo/190/2014. Záver súdu ohľadom zániku poistenia vozidla pre neplatenie poistného, ako aj záver súdu ohľadom zodpovednosti za škodu žalovaného 1 a 2 je správny a v súlade so zákonom, súd dospel v týchto otázkach na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Výsledok trestného konania je podľa názoru žalobcu bez právneho významu, keďže treba rozlišovať spáchanie trestného činu a zodpovednosť za škodu, ktorá bola spáchaná trestným činom a zodpovednosťou za škodu, ktorú má prevádzkovateľ takto neoprávnene použitého motorového vozidla voči tretím osobám.

14. Žalovaný 1 vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2 k odvolaniu žalobcu predniesol, že predmetné vozidlo vzhľadom na správanie poisťovne a žalovaného 2 poistené bolo, žalovaný 1 sa v čase vzniku škody objektívne nemal ako dozvedieť o (prípadnom) zániku poistenia, žalovaný 1 používal a mohol používať predmetné motorové vozidlo na pracovné aj súkromné účely a nemohol vzniku škody objektívne zabrániť, resp. zabrániť vzniknutej škode bez spôsobenia inej závažnejšej škody na živote a zdraví. Žalovaný 1 svoje vyjadrenie doplnil podaním z 23.07.2021, v ktorom zdôraznil, že nikdy nebol nijakým trestným súdom odsúdený za to, že by mal neoprávnene viesť motorové vozidlo Opel Omega - NZ088EH. Trestné konanie vedené voči nemu na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn.: 4T/129/2015 bolo právoplatne zastavené uznesením Krajského súdu v Nitre zo 17.09.2020, sp. zn. 4To/44/2020).

15. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1 uviedol, že skutočnosť, či žalovaný 1 spáchal svojím konaním okrem iného aj trestný čin neoprávneneho používania cudzieho motorového vozidla (resp. akýkoľvek iný trestný čin) je bez právneho významu k otázke jeho zodpovednosti za škodu, ktorú vedením tohto vozidla spôsobil. Rovnako bez právneho významu je podľa názoru žalobcu aj žalovaným 1 nastolená otázka, či objektívne mal, alebo nemal vedomosť o zániku poistenia. Podstatným v tomto

smere je len skutočnosť, či vozidlo bolo alebo nebolo povinne zmluvne poistené, pričom súd prvej inštancie dospel v tejto otázke podľa názoru žalobcu k správnym záverom o neexistencii poistenia ku dňu vzniku škody vozidlom.

16. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany odvolaciemu súdu nedoručili.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa [§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 357 písm. n) CSP], po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a h) CSP], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu aspoň 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), zistil, že odvolania nie sú opodstatnené.

18. Čo sa týka odvolania žalobcu a žalovaného 2, predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolaní a odvolateľmi uplatnenú odvolaciu argumentáciu, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobe bez prerušenia konania sčasti vyhovel a sčasti ju zamietol.

19. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a odvolacích námietok žalobcu a žalovaného 2 môže odvolací súd konštatovať, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Odvolací súd v tomto rozsahu preberá zistený skutkový stav a zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, čo v odôvodnení rozsudku aj dostatočne presvedčivo vysvetlil. Odvolací súd ani na základe odvolacích námietok nevidí dôvod odchyľovať sa od záverov prvoinštančného súdu. Odvolatelia nepredniesli v odvolaniach žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku. S cieľom zdôrazniť správnosť napadnutého rozsudku odvolací súd ale doplní niekoľko svojich úvah.

20. Z argumentov, ktoré odvolatelia predniesli vo svojich odvolaniach, je zřejmé, že súdu prvej inštancie sa vytykajú nielen procesné pochybenia, ale aj nedostatky súvisiace so skutkovým stavom a právnym posúdením veci.

21. Po prvé, odvolací súd nezistil, že by neboli splnené procesné podmienky na vydanie napadnutého rozsudku. Hoci odvolací súd prihliada na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), predsa len možno od odvolateľa, ktorý tento odvolací dôvod uplatní, očakávať, že upriami pozornosť odvolacieho súdu na vadu, o ktorej existencii je presvedčený. Žalovaný 2 vo svojom odvolaní, kde uplatnil tento odvolací dôvod, však neprednáša žiadne konkrétne tvrdenia v tejto súvislosti a nespresňuje, aké procesné podmienky nemali byť podľa neho splnené. Keďže ani odvolací súd z úradnej povinnosti neodhalil žiadnu vadu takejto povahy, nezostalo mu nič iné, len uzavrieť, že žalovaným 2 uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP nie je daný.

22. Po druhé, nemožno sa stotožniť s výčitkou žalovaného 2, že napadnutý rozsudok je nejasný a nepreskúmateľný, pretože súd v odôvodnení cituje z neprávoplatných a aj zrušených rozhodnutí súdov v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 4T/129/2015 a poukazuje na ne ako na dôkazy, hoci inde vychádza z prezumpcie neviny žalovaného 1. Nejasné je predovšetkým odvolanie žalovaného 2 v tejto časti, pretože nekonkretizuje, o aké citáty ide. Nie je úlohou odvolacieho súdu dopĺňať, či domýšľať odvolacie argumenty odvolateľa v sporovom konaní, ktoré sa riadi zásadou kontradiktórnosti. V každom prípade, ak mienil žalovaný 2 upozorniť na odsek 25 napadnutého rozsudku, v tomto súd prvej inštancie čerpá z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 09.01.2019, sp. zn. 4T/129/2015 ako listinného dôkazu v podstate len vyjadrenia žalovaných v trestnom konaní, ktoré

potom sám analyzuje v rámci voľného hodnotenia dôkazov na účely zodpovedania otázky zavinenia a rozhodnutia vo veci samej. Takýto postup nevykazuje žiadne znaky nepreskúmateľnosti, ale práveže je koherentný.

23. Po tretie, odvolanie žalovaného 2 voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného 2 na prerušenie konania do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 4T/129/2015 proti žalovanému 1 pre prečin neoprávneného použitia vozidla, stratilo počas odvolacieho konania akékoľvek opodstatnenie. Toto trestné konanie bolo medzičasom právoplatne skončené, takže prerušenie konania v tunajšej veci z tohto dôvodu už ani neprichádza do úvahy a návrh žalovaného 2 na prerušenie konania by nemohol byť úspešný. Neprerušenie konania nepredstavuje ani vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd môže súhlasiť so žalovaným 2 len v tom rozsahu, že výsledok trestného konania (najmä rozhodnutie o vine) môže mať svoj význam pri dokazovaní zavinenia strany v civilnom konaní, pokiaľ je otázka zavinenia podstatná pre rozhodnutie vo veci samej. To však neznamena, že civilný súd má povinnosť vyčkávať na výsledok trestného konania. Otázku zavinenia totiž môže posúdiť sám, lebo zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva, že by mu v tom bránilo prebiehajúce trestné konanie. V prípade, že civilný súd nevyčká na výsledok konania na trestnom súde, ktorý následne vydá rozhodnutie, má strana, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie zavinenia škodcu, možnosť uplatniť návrh na doplnenie dokazovania týmto rozhodnutím podľa § 366 písm. d) CSP aj v odvolacom konaní. To však žalovaný 2 v tejto veci neurobil, v dôsledku čoho ani odvolací súd nemôže na tento dôkaz prihliadnúť a dospieť prípadne k iným skutkovým záverom. Práve preto nemožno konštatovať, že súd prvej inštancie spôsobil namietanú vadu konania.

24. Z rovnakého dôvodu neobstojí štvrtá výčitka žalovaného 2, že súd prvej inštancie znemožnil mu uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Prerušenie konania podľa § 164 CSP, ktorý je relevantný pre posúdenie jeho návrhu, je fakultatívne. Žalovaný 2 nemá právo na to, aby bolo konanie podľa § 164 CSP prerušené. Súd prvej inštancie o jeho návrhu riadne konal a o ňom aj rozhodol, v dôsledku čoho nemožno vôbec hovoriť o tom, že bránil žalovanému 2 v uplatňovaní jeho procesných práv. Okrem toho odvolací súd opakuje, že žalovaný 2 mohol trestným rozhodnutím argumentovať v rámci tzv. odvolacích novôt.

25. Odvolací súd v tejto súvislosti nemôže súhlasiť so žalovaným 2, že by boli naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c) a d) CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie konanie neprerušil a tomu predchádzajúci postup, je vo výsledku vecne správny.

26. Po piate, žalovaný 2 v odvolaní namietal, že zmenami sudcov v danej veci došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu.

27. Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov, a následne obsadenie príslušného súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada prideľovanie vecí jednotlivým sudcom alebo senátom a) v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a b) spôsobom, ktorý určuje zákon. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny. (II. ÚS 577/2015) Totožnosť zákonného sudcu sa určuje na základe ustanovení § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorých je zákonným sudcom sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci (§ 3 ods. 3) vrátane prípadu, keď je sudca určený v dôsledku zmeny v osobe zákonného sudcu vykonanej v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4). Rozvrh práce má rozhodujúci význam pre uplatnenie práva na zákonného sudcu. Zákonným sudcom môže byť ľubovoľný sudca, ktorý sa podľa rozvrhu práce má stať sudcom v danej veci. Podmienkou však musí byť, aby sa vec prideliť v súlade s rozvrhom práce ustanoveným pre kalendárny rok. Zmena v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie je vylúčená, no musí sa udiť jedine v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu (I. ÚS 448/2016).

28. Táto odvolacia námietka žalovaného je založená na jednoduchom tvrdení, že k porušeniu práva na zákonného sudcu došlo zmenami sudcov. Ako však vyplýva z toho, čo odvolací súd uviedol vyššie, zmenu v osobe zákonného sudcu výslovne predpokladá citovaný § 3 ods. 4 z. č. 757/2004 Z. z. a takto nanovo určeného sudcu treba podľa súvisiaceho ustanovenia poslednej vety § 3 ods. 3 cit. zákona považovať takisto za zákonného sudcu. Len samotná skutočnosť, že došlo k zmene sudcu, nepredstavuje porušenie práva na zákonného sudcu. Inak by to mohlo byť vtedy, keď sa nový sudca určí v rozpore s rozvrhom práce. Žalovaný 2 ale nenamietal, že by v prejednávanej veci išlo o taký prípad. V rámci svojho odvolania neuviedol nič iné, len to, že došlo k zmene zákonného sudcu. V súvislosti s týmito zmenami netvrdil žiadne okolnosti. V dôsledku toho treba konštatovať, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP tak, ako ho uplatnil žalovaný 2, nemôže založiť opodstatnenosť jeho odvolania.

29. Po šieste, žalovaný 2 vytýka súdu prvej inštancie okrem iného nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ ide o rozhodujúci záver, že žalovaný 2 v čase nehody nemal uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

30. Otázka existencie poistenia zodpovednosti je rozhodujúca pre posúdenie dôvodnosti žaloby preto, lebo žalobca si voči žalovaným uplatňuje právo na náhradu toho, čo za nich plnil (§ 24 ods. 7 ZoPZP) z poistného garančného fondu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti [§ 24 ods. 2 písm. b) ZoPZP]. Ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie, z citovaných ustanovení je zrejmé, že popri poskytnutí poistného plnenia z poistného garančného fondu je neexistencia poistenia zodpovednosti základným predpokladom vzniku nároku žalobcu na náhradu toho, čo plnil. Keďže skutočnosť, že žalobca z poistného garančného fondu poskytol poškodenému poistné plnenie celkovo vo výške 20.130,74 Eur nebola sporná, nevyhnutné bolo vysporiadať sa s tvrdením žalovaného 2, že v čase nehody trvalo jeho poistenie zodpovednosti, ktoré uzatvoril v minulosti s KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group.

31. Jedným zo spôsobov zániku poistenia zodpovednosti podľa právnej úpravy účinnej v rozhodujúcom období (ZoPZP v znení účinnom do 31.05.2010) bolo nezaplatenie poistného do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti s tým, že poistenie zodpovednosti zanikalo uplynutím tejto lehoty (§ 9 ods. 4 ZoPZP). Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že poistné, ktoré bol žalovaný 2 ako poistený povinný zaplatiť poisťovni na základe poistnej zmluvy pokrývajúcej jeho zodpovednosť podľa ZoPZP, bolo splatné 01.01.2009 a žalovaný 2 ho zaplatil až 11.02.2009. Vzhľadom na to, že medzi dňom splatnosti poistného a jeho zaplatením uplynul viac ako mesiac, nepochybne je správny záver súdu prvej inštancie, že poistenie zodpovednosti podľa § 9 ods. 4 ZoPZP zaniklo. Na tomto právnom posúdení nemôže nič zmeniť ani následné správanie poisťovne, na ktoré žalovaný 2 upriamuje pozornosť (pozri v tomto zmysle uznesenie ÚS SR zo 17.08.2016, sp. zn. III. ÚS 514/2016). Keďže bolo nesporné, že žalovaný 2 poistné nezaplatil ani do dňa jeho splatnosti, ani v dodatočnej lehote jedného mesiaca, poistenie zaniklo zo zákona bez ohľadu na následné správanie poisťovne.

32. Zánik poistenia zodpovednosti v období pred poistnou udalosťou však ešte neznamená, že poistenie sa počas tohto obdobia nemohlo obnoviť. Za okolností prejednávanej veci ale neobstojí názor žalovaného 2, že zaplatením poistného 11.02.2009 v stanovenej výške došlo k uzavretiu novej poistnej zmluvy. Ako to vyplýva zo zákona, zaplatenie poistného je z hľadiska uzavretia poistnej zmluvy relevantné len v súvislosti s návrhom poistiteľa na uzavretie poistnej zmluvy. Pre právne úkony týkajúce sa poistenia je predpísaná v zásade písomná forma, ibaže zákon alebo poistné podmienky stanovujú inak (§ 792 ods. 1 in fine OZ). Žalovaný 2 netvrdil, že by poistné podmienky upúšťali od požiadavky písomnej formy právnych úkonov týkajúcich sa poistenia (§ 792 ods. 1 in fine OZ). Zákon zase písomnú formu právneho úkonu nevyžaduje v prípade, keď poistený prijíma návrh poistnej zmluvy zaplatením poistného (§ 792 ods. 2 OZ). Či už dochádza k uzavretiu poistnej zmluvy písomným právny úkonom alebo konkludentne zaplatením poistného, v oboch prípadoch zákon predpokladá predchádzajúci písomný návrh poistnej zmluvy. Žalovaný 2 v konaní netvrdil, že by dostal od poisťovne písomný návrh poistnej zmluvy a súd prvej inštancie takýto skutkový záver nevyvodil ani z dokazovania. Žalovaný 2 teda v konaní nepreukázal existenciu skutočností, ktoré by predstavovali splnenie podmienok na vznik nového poistného vzťahu zaplatením poistného 11.02.2009.

33. Odvolací súd teda na rozdiel od žalovaného 2 zastáva názor, že súd prvej inštancie správne ustálil, že v čase dopravnej nehody poistenie zodpovednosti neexistovalo a že žalobca má nárok na náhradu toho, čo za osobu zodpovednú za škodu plnil (odseky 23 a 28 napadnutého rozsudku).

34. Ani záveru, ktorý sa opiera o judikatúru označenú v odseku 26 napadnutého rozsudku, že osobou zodpovednou je tak vodič, ako aj vlastník motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola škoda spôsobená, nemožno nič vytknúť. Je ustálenou súdnou praxou (pozri R 29/1979), od ktorej sa odvolací súd nemieni odchyľovať, že poškodený môže aj v prípadoch, v ktorých by inak bola daná zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku podľa ustanovenia § 427 OZ, opierať svoj nárok podľa vlastnej voľby nie o zodpovednosť prevádzateľa, ale o súčasnú zodpovednosť iného subjektu - vodiča vozidla, založenú na jeho zavinení v zmysle ustanovenia § 420 OZ.

35. Žalovaný 2 sa ale svojou siedmou odvolacou námietkou - týkajúcou sa skutkových zistení - bránil tým, že žalovaný 1 použil dopravný prostriedok bez vedomia a proti vôli žalovaného 2 ako jeho prevádzateľa, v dôsledku čoho by mal za škodu zodpovedať žalovaný 1 a nie žalovaný 2. Zároveň odmietal, že by umožnil žalovanému 1 použitie vozidla svojím nedbanlivostným správaním.

36. V určitých v zákone presne vymedzených prípadoch prestáva byť prevádzateľ zodpovedným za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku (§ 427 OZ) a zodpovednosť za škodu sa presúva na iné subjekty. Je to tak predovšetkým v prípade, keď namiesto prevádzateľa dopravného prostriedku zodpovedá ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa (prvá veta § 430 ods. 1 OZ). Ak však takéto použitie dopravného prostriedku svojou nedbanlivosťou umožnil prevádzateľ, zodpovedá za škodu spolu s ním (druhá veta § 430 ods. 1 OZ).

37. Žalovaný 2 v tejto súvislosti odkázal na „príslušnú judikatúru, keď súdy za nedbanlivosť prevádzateľa považujú len porušenie takej povinnosti, ktorá je uložená určitým všeobecne záväzným predpisom“. Žalovaný 2 tu mal zrejme na mysli súdnu prax zhrnutú v zhodnotení úrovne rozhodovania súdov vo veciach zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov Cpj 10/83 a Pls 2/83, schválenom plénom Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky 23.11.1983 (R 3/1984). Je pravda, že súčasťou tohto zhodnotenia bolo aj konštatovanie zodpovedajúce tvrdeniu žalovaného 2, že za nedbanlivosť prevádzateľa v zmysle ustanovenia § 430 ods. 1 veta druhá OZ súdy považujú porušenie len takej povinnosti, ktorá je uložená určitým všeobecne záväzným právnym predpisom. Na rozdiel od ďalších častí zhodnotenia, kde najvyšší súd pripája aj svoje hodnotenie („súdy niekedy dostatočne neskúmajú“, „súdy správne vychádzajú z názoru“, „v niektorých prípadoch však súdy dostatočne nezisťujú“), však najvyšší súd dotknuté konštatovanie o rozhodovaní súdov nijako nevyhodnocuje (len poznamenáva, že najčastejšie ide o vzdialenie sa od vozidla bez možnosti okamžite zasiahnuť v prípade potreby a bez náležitého zabezpečenia vozidla napríklad uzamknutím). Vzhľadom na to, že druhá veta § 430 ods. 1 OZ výslovne porušenie povinnosti na strane prevádzateľa nevyžaduje, podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá prevádzateľ spoločne a nerozdielne s pôvodcom škody aj vtedy, ak zneužitie dopravného prostriedku svoju nedbanlivosťou umožnil iným spôsobom, než porušením právnej povinnosti (pozri v tomto zmysle aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 26.01.2006, sp. zn. 25 Cdo 2157/2004).

38. Dôkazné bremeno, že sa prevádzateľ nedopustil nedbanlivostného správania, leží na prevádzateľovi. Je to tak preto, lebo zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov je v Občianskom zákonníku upravená osobitne bez zreteľa na zavinenie. Keďže v prípade všeobecnej zodpovednosti za škodu je na škodcovi, aby preukázal, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ), teda zavinenie sa prezumuje, nemal by sa poškodený dostávať do horšej procesnej situácie, ak si uplatňuje nároky z osobitnej zodpovednosti za škodu postavenej na objektívnom princípe. Táto úprava zodpovednosti má totiž za cieľ umožniť oveľa širšie a dôslednejšie zabezpečenie náhrady takejto škody. Je to výnimka zo všeobecnej zásady, podľa ktorej sa občianskoprávna zodpovednosť za škodu zakladá zásadne na zodpovednosti za zavinenie. Postavenie poškodeného pri uplatňovaní týchto nárokov je podstatne uľahčené; nemusí sa preukazovať porušenie právnej povinnosti škodcu, ale len to, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou, ktorá je vlastná prevádzke dopravných prostriedkov, pričom musí byť zistené, kto je prevádzateľom dopravného prostriedku (R 20/1975). Ak má byť účel tejto druhu zodpovednosti zachovaný, treba aj § 430 ods. 1 OZ vykladať v tom zmysle, že zavinenie sa predpokladá, a je na prevádzateľovi, aby preukázal, že namiesto neho zodpovedá ten, kto dopravný prostriedok použil, prípadne, že sa nedopustil nedbanlivostného správania, ktorým takéto použitie umožnil.

39. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný 2 svojou neobanlivosťou umožnil použitie vozidla žalovaným 1, resp. inou osobou, keďže v konaní mal za preukázané, že vozidlo nechával zaparkované za hotelom a kľúče od vozidla na recepcii v nezamknutej zásuvke. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný 1 používal, najmenej desaťkrát, vozidlo s vedomím žalovaného 2, pričom nikto nebol svedkom toho, že by si niekedy vozidlo pýtal, okrem svedkyne Mgr. E. A. v deň dopravnej nehody dňa 12.09.2009 (bod 26 napadnutého rozsudku).

40. K naplneniu podmienky neobanlivosti stačí neobanlivosť nevedomá, ktorá predstavuje psychický stav prevádzateľa k zákonom predvídanému následku, ktorým je možnosť zneužitia jeho dopravného prostriedku, a ktorá je charakteristická tým, že prevádzateľ nechcel, aby dopravný prostriedok bol zneužitý, a ani nevedel, že spôsob jeho zabezpečenia, ktorý zvolil, nie je dostatočný a umožňuje zneužitie dopravného prostriedku v čase jeho neprítomnosti, hoci vzhľadom na okolnosti a svoje postavenie či osobné pomery vedieť mal a mohol. V žiadnom právnom predpise nie je stanovená povinnosť prevádzateľovi motorového vozidla, ako majú byť kľúče od vozidla zabezpečené, preto treba vychádzať z požiadavky rozumného prístupu k zabezpečeniu kľúčov od vozidla. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.04.2016, sp. zn. 3Cdo/313/2013).

41. Odvolací súd považuje názor súdu prvej inštancie, že žalovaný 2 svojou neobanlivosťou umožnil žalovanému 1 použitie dopravného prostriedku, za podložený a majúci dostatočnú oporu v dokazovaní vykonanom prvoinštančným súdom. Hodnotenie dôkazov v napadnutom rozsudku nevykazuje znaky svojvôle a neodporuje ani zásadám formálnej logiky. Ani záveru, že žalovaný 2 bol uzrozumený s tým, že vozidlo používa žalovaný 1, niet čo vytknúť. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že žalovaný 2 nepreukázal, že by zabezpečil, aby vozidlo nebolo inou osobou použité. Z hľadiska neobanlivostného konania žalovaného 2 je vo výsledku nerozhodné, či žalovaný 1 mal pri sebe kľúče od vozidla, pretože mu ich vo všeobecnosti zveril žalovaný 2, alebo sa nachádzali nezabezpečené na recepcii hotela, kde žalovaný 2 umožnil žalovanému 1 bývať a kde žalovaný 1 vykonával občas aj pomocné práce. Nie je ani podstatné, či žalovaný 1 pôsobil v hoteli v čase nehody ako prevádzkar, ale postačuje, že mal v hoteli voľný pohyb a ku kľúčom, ktoré mohli byť uložené na recepcii, mal jednoduchý prístup, pretože sa tam nenachádzali v uzamknutej zásuvke. Dôležité je, že žalovaný 2 nemal kľúče vo svojej faktickej moci (nemal ich u seba) a neuložil ich ani tak, aby žalovaný 1 k nim nemal prístup. Sám žalovaný 2 v odvolaní upozornil na výpovede recepčných hotela - svedkýň V. a E., ktoré uviedli, že žalovaný 1 „zvykol niekedy s niečím vypomôcť“, alebo ich dokonca „zastúpiť“ (!). Ako vlastník vozidla žalovaný 2 tak vedieť mal a mohol, že žalovaný 1, ktorý vozidlo v minulosti používal s jeho privolením (bez ohľadu na to, na aké účely), si môže kľúče z recepcie hotela vziať a vozidlo opäť použiť. Ak by aj žalovaný 2 na žiadosť žalovaného 1 v čase, keď mal žalovaný 2 v hoteli večerať so svojou manželkou - svedkyňou A., odmietol udeliť mu povolenie použiť vozidlo, pokračovaním vo večeri musel byť uzrozumený s tým, že kľúče, ktoré mali byť ponechané na recepcii v neuzamknutej zásuvke, si môže žalovaný 1 vziať, aby vozidlo použil aj napriek jeho nesúhlasu. Žalovaný 2 tak neuniesol dôkazné bremeno vyplývajúce z § 430 ods. 1 OZ a nepreukázal, že by sa nedopustil ani nevedomej neobanlivosti v súvislosti s použitím vozidla zo strany žalovaného 1 v čase nehody.

42. Mylné je tiež tvrdenie žalovaného 2, že škodu nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno vyžadovať. Práve naopak, na to, aby škodu predišiel, bolo možné od neho vyžadovať v podstate zanedbateľné úsilie - žalovaný 2 sa v danom čase nachádzal v reštaurácii hotela a mohol sa teda poľahky ujať držby kľúčov, ktoré mali byť uložené na recepcii hotela, alebo ich mohol proti zneužitiu zabezpečiť inak, napríklad umiestnením do uzamknutej zásuvky.

43. Čo sa týka odvolania žalobcu, tento súdu prvej inštancie vytýkal v podstate len pochybenie spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, pokiaľ ide o použitie moderačného práva súdu.

44. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie 10.065,37 Eur s tým, že odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 31.01.2019, sp. zn. ÚS 377/2018 a na vyhlášku č. 423/1991 Zb. Ministerstva financií Slovenskej republiky. Historickým výkladu dospel k záveru, že je nespravodlivé, aby žalobca podľa § 24 ods. 2 písm. b) ZoPZP mohol uplatňovať právo bez akéhokoľvek zohľadnenia okolností prípadu a podľa okolností daného prípadu je spravodlivé, aby žalovaní nahradili iba 50 % poistného plnenia, ktoré za nich žalobca plnil poškodenému. Žalobca sa s vyššie uvedenými závermi

súdu prvej inštancie nestotožňuje a považuje ich za svojvoľné a v rozpore so zákonom. Odvolací súd však so žalobcom nesúhlasí.

45. Predovšetkým treba hneď odmietnuť žalobcov názor, že napadnutý rozsudok je v tejto časti svojvoľný. Súd prvej inštancie podrobne vysvetlil svoje právne úvahy, ktoré neoprel len o žalobcom kritizovaný výklad § 24 ods. 7 ZoPZP, ale aj o § 450 OZ, ku ktorému ale žalobca v odvolaní vôbec žiadny postoj nezaujal. V zmysle ustálenej súdnej praxe platí, že nesúhlas strany s právnym posúdením veci súdom neznamená nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu svojvoľe.

46. Keďže žalobca voči uplatneniu § 450 OZ v odvolaní ani nenamietal, odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi ani nemohol napadnutý rozsudok z tohto hľadiska preskúmať. Vo všeobecnosti však môže poznamenať, že použitie tohto ustanovenia je vo veciach súvisiacich s povinným zmluvným poistením podľa ZoPZP možné podľa § 1 ods. 2 ZoPZP v spojení s poznámkou pod čiarou 1, pretože ZoPZP neustanovuje, že by náhradu škody podľa tohto zákona nebolo možné primerane znížiť. Nie je pritom podstatné, že § 450 OZ sa týka náhrady škody, a nie regresu poistného plnenia, pretože účelom poistného plnenia podľa ZoPZP je práve nahradiť škodu (porov. napr. § 15 ods. 1 ZoPZP). Ak je možné moderovať výšku náhrady škody, nepochybne je možné moderovať aj výšku náhrady škody poskytovanej v podobe poistného plnenia podľa ZoPZP, a teda aj výšku regresného nároku.

47. Už aj z toho hľadiska, že prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie na právnom posúdení, ktoré zahŕňa aj použitie moderačného práva podľa § 450 OZ, ktoré žalobca v odvolaní nijako nenapádal, ale svoju argumentáciu sústredil len na výklad § 24 ods. 7 ZoPZP, nemôže byť jeho odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci úspešná. Odvolací súd preto v tomto rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré odopiera týmito úvahami týkajúcimi sa výkladu § 24 ods. 7 ZoPZP:

48. V prvom rade neobstojí námietka žalobcu, že rozhodnutie Ústavného súdu SR z 31.01.2019, sp. zn. IV. ÚS 377/2018 nemožno použiť na prejednávanú vec z dôvodu, že sa týkalo regresu poistného plnenia, na ktoré mal nárok poisťovateľ voči poistenému z toho titulu, že došlo k naplneniu predpokladov podľa ust. § 12 ZoPZP. Pravdou totiž je, že cit. rozhodnutie ústavného súdu sa ustanovením § 12 ZoPZP vôbec nezaobera. V skutočnosti sa tamjší prípad týkal dopravnej nehody z novembra 2001, teda z obdobia, keď ešte v zásade platila predchádzajúca právna úprava (porov. § 28 ZoPZ).

49. Odhliadnuc od toho však názor žalobcu na moderačné právo súdu nie je správny. Žalobca na základe porovnania § 12 ods. 1 písm. a) s § 24 ods. 7 ZoPZP uzaviera, že tieto ustanovenia pokrývajú diametrálne odlišné situácie, ku ktorým teda treba zrejme pristupovať rozdielne. Kým podľa prvého cit. ustanovenia je moderácia prípustná, druhé cit. ustanovenie zníženie poistného plnenia podľa žalobcu nepripúšťa. Prejednávaný prípad sa podľa žalobcu týka náhrady poistného plnenia, ktoré musela kancelária zo zákona plniť za osoby zodpovedné za škodu z dôvodu, že motorové vozidlo, ktorým bola táto škoda spôsobená, nebolo povinne zmluvne poistené (a teda poškodený by sa so svojím nárokom na náhradu škody nemohol obrátiť na poisťovňu). V prípadoch podľa ust. § 12 ods. 1 zákona o PZP je už nárok poškodeného uspokojený v plnom rozsahu a spornou je iba otázka, akou mierou sa má poistený podieľať poisťovateľovi na plnení, ktoré musel poisťovateľ zaplatiť poškodenému titulom poistenia zodpovednosti. Žalobca potom z tohto rozdielu vyvodzuje, že v prejednávanej veci netreba skúmať osobné pomery škodcu, okolnosti spôsobenia škody a okolnosti (ne)platnosti povinného zmluvného poistenia. Takéto rozlišovanie je však podľa názoru odvolacieho súdu nenáležitá.

50. Žalobcov názor je predovšetkým v rozpore s účelom zákona a ignoruje aj jeho systematiku. Z okruhu situácií, v ktorých kancelária poskytuje podľa § 24 ods. 2 písm. a) až g) ZoPZ z poistného garančného fondu poistné plnenie, vyplýva, že prostriedky uložené v tomto fonde sú účelovo viazané na odškodňovanie udalostí, ktoré poškodenému neumožňujú uplatniť si náhradu škody voči poisťovateľovi z dôvodov na strane škodcu. Účelom § 24 ZoPZ je teda zabezpečiť poškodenému v týchto prípadoch náhradu škody prostredníctvom poistného garančného fondu. Postavenie poškodeného má byť rovnaké, aké by bolo, keby si svoj nárok mohol riadne uplatniť podľa ZoPZ voči konkrétnemu poisťovateľovi, napríklad aj na základe § 12 ods. 1 písm. a) ZoPZ (§ 24 ods. 3 ZoPZP). Navyše, kancelária poskytuje poškodenému poistné plnenie za rovnakých podmienok, za akých poskytuje poistné plnenie poisťovateľ podľa ZoPZ (§ 24 ods. 5 ZoPZP). Ak zákon zaručuje poškodenému voči kancelárii rovnaké práva, aké by mal voči poisťovateľovi podľa ZoPZ, a kancelária mu má poskytovať poistné plnenie taktiež za rovnakých

podmienok, niet zmysluplného dôvodu hľadať rozdiely v tom, či bola poškodenému škoda uhradená poistným plnením poisťovateľa (na základe § 11 ods. 5 ZoPZ) alebo plnením kancelárie (na základe § 24 ods. 2 ZoPZP). Rozdiel nie je ani v tom, ako to nesprávne naznačuje žalobca, že podľa § 12 ods. 1 ZoPZP je už nárok poškodeného uspokojený v celom rozsahu, pretože tak § 12 ods. 1 ZoPZP, ako aj § 24 ods. 7 ZoPZ riešia až následný (regresný) nárok poskytovateľa poistného plnenia voči škodcovi, ktorý nemôže vzniknúť skôr, než sa poskytne samotné poistné plnenie.

51. Žalobca tvrdí, že v prípade § 12 ods. 1 písm. a) ZoPZ samotný zákonodarca umožnil skúmanie, či má poisťovateľ nárok na náhradu poistného plnenia tým, že v znení tohto ustanovenia použil formuláciu „v celosti, alebo len jeho časti“ a dodáva, že v prípade § 24 ods. 7 ZoPZP zákonodarca úmyselne nepoužil slovné spojenie „na náhradu poistného plnenia, alebo jeho časti, ktorú za neho plnil“, ale použil slovné spojenie „na náhradu toho, čo za neho plnil“. Žalobca však okrem porovnania znenia týchto ustanovení nevysvetľuje, z čoho vyvodzuje, že ide o úmysel zákonodarcu, aby regres poistného plnenia poskytnutého žalobcom v prípade absencie poistenia bol vždy úplný. Žalobca tu používa jazykový výklad na to, aby ním odôvodňoval teleologický výklad, čo je ale, prirodzene, nesprávne. Teleologický výklad skúma úmysel zákonodarcu a účel dotknutej právnej normy, ktorý sa zisťuje predovšetkým z okolností súvisiacich s jeho prijatím, najmä z dôvodovej správy k právnemu predpisu, v ktorom sa právna norma nachádza. Dôvodová správa k § 12 a § 20 - 25 ZoPZP však v tomto zmysle nepodporuje argument žalobcu, pretože neposkytuje žiadne dôvody, ktoré by sa týkali výšky regresného nároku poisťovateľa, ani kancelárie. Vyplýva z nej toľko, že účelom § 12 ods. 1 je umožniť poisťiteľovi požadovať od poisteného náhradu škody v prípade, že ju spôsobil za tam vymedzených okolností a účelom § 24 ods. 2 je odškodniť obeť dopravných nehôd, ak nemožno zistiť motorové vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, alebo ide o nepoistené motorové vozidlo. Dôvodová správa sa teda regresnému nároku kancelárie nevenuje. Z teleologického hľadiska preto nemožno udržateľne tvrdiť, že úmyslom zákonodarcu bolo rozlišovať medzi regresnými nárokmi poisťovateľa a kancelárie. Práve naopak, z toho, že zákonodarca sa v § 24 ods. 3 a 5 ZoPZ celkom jasne vyjadril v tom zmysle, že uplatňovanie nárokov poškodeného sa má riadiť rovnakými podmienkami bez ohľadu na to, či sa tak deje voči poisťovateľovi, alebo kancelárii, možno vyvodiť, že zákonodarca mienil zaviesť rovnaké pravidlá týkajúce sa nárokov subjektov zúčastnených na poistnej udalosti. Preto sa javí ako zmysluplný skôr záver, že aj regresný nárok kancelárie má mať (podľa úmyslu zákonodarcu) rovnaké pravidlá, ako regresný nárok poisťovateľa.

52. Odvolací súd nesúhlasí so žalobcom ani v tom, že by malo byť rozhodujúce, že žalobca za škodu nezodpovedá. Ani poisťovateľ nie je zodpovedný za škodu (má len povinnosť poskytnúť poistné plnenie - a to za rovnakých podmienok, ako kancelária). Žalobca ďalej nevysvetľuje, z akého dôvodu by malo byť relevantné to, že poisťovateľ má povinnosť poskytnúť poistné plnenie na základe zmluvy, kým kancelária „len“ na základe zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu na regresný nárok kancelárie a poisťovne a možnosť jeho moderácie nemá žiadny vplyv, či tento vznikol zo zákona alebo na základe zmluvy.

53. Ako teda odvolací súd vysvetlil vyššie, z teleologického hľadiska použitie iného slovného spojenia v § 12 ods. 1 písm. a) a § 24 ods. 2 ZoPZP neznamená, že zákonodarca mienil zaviesť iný režim uplatňovania regresných nárokov. Preto nemôže byť oprávnená ani obava žalobcu, že by bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti, aby súd znížil regres poistného plnenia, ktoré bol žalobca povinný zo zákona poskytnúť poškodenému z poistného garančného fondu. Aj poisťovateľ je predsa povinný poskytnúť poškodenému poistné plnenie z vlastných prostriedkov a jeho regresný nárok voči škodcovi môže byť napokon nižší. Ak poisťovateľovi nemusí regresný nárok prináležať vo výške zodpovedajúcej poistnému plneniu, nespravodlivé by sa javilo práve to, keby regresný nárok kancelárie mal vždy zodpovedať poistnému plneniu. Platí to o to viac, že prostriedky v poistnom garančnom fonde sú tvorené príspevkami samotných poisťovateľov a poistného z hraničného poistenia (§ 24 ods. 1 ZoPZP). Z účelu tohto fondu nevyplýva, že by prostriedky, ktoré ho tvoria, mali požívať vyššiu ochranu, ako vlastné prostriedky poisťovateľov, ktoré poisťovatelia používajú na poskytovanie poistných plnení [napríklad podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZoPZP].

54. Odvolací súd preto nevidí rozpor ani medzi historickým výkladom, ktorý použil prvoinštančný súd, a vôľou zákonodarcu, ako to vytýkal žalobca v odvolaní. Ako odvolací súd naznačil vyššie, málo presvedčivé sú práve žalobcove tvrdenia o obsahu vôle zákonodarcu. Žalobca síce kritizuje historický výklad súdu prvej inštancie, no sám pripúšťa, že definícia tejto výkladovej metódy je nejednoznačná. Podľa neho sa má historický výklad chápať ako pohľad na okolnosti vydania právneho predpisu (z hľadiska zákonodarcu), z ktorých možno usúdiť zmysel tohto ustanovenia. Sám žalobca však žiadny

alternatívny historický výklad neponúka. Úmysel zákonodarcu vysvetľuje v podstate len zopakovaním jazykového vyjadrenia právnej normy obsiahnutej v § 24 ods. 7 ZoPZP. Naproti tomu však súd prvej inštanície podrobne rozobral predchádzajúcu právnu úpravu a nevyvodil z nej žiadnu zmenu v úmysle zákonodarcu, keď konštatoval, že ani podľa súčasnej právnej úpravy nie je možné poprieť účel regresnej náhrady, ktorý predtým výstižne opísal. Výklad prvoinštančného súdu preto nemôže odvolací súd považovať za „nezákonný, svojvoľný, nepredvídateľný“ alebo taký, ktorý „dovoľuje súdu upravovať zákony podľa vlastnej subjektívnej úvahy“.

55. Odvolací súd preto uzatvára, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať opodstatnenosť ním uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

56. Na základe všetkých vyššie uvedených úvah odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, v dôsledku čoho ho podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil (výrok I).

57. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP) vychádzal odvolací súd z rovnakého úspechu strán v odvolacom konaní, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok II).

58. Tento rozsudok prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštanície, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštanície (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).